

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
X kadencja
Prezes Rady Ministrów
RM-0610-60-25

Druk nr 1261

Warszawa, 16 maja 2025 r.

Pan
Szymon Hołownia
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Szanowny Panie Marszałku,

na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej przedstawiam
Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy

**- o wypowiedzeniu Konwencji o zakazie użycia,
składowania, produkcji i przekazywania min
przeciwpiechotnych oraz o ich zniszczeniu,
sporządzonej w Oslo dnia 18 września 1997 r.**

Do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych
zostali upoważnieni Minister Obrony Narodowej oraz Minister Spraw Zagranicznych.

Z poważaniem

Donald Tusk

/podpisano kwalifikowanym podpisem elektronicznym/

U S T A W A

z dnia

**o wypowiedzeniu Konwencji o zakazie użycia, składowania, produkcji i przekazywania
min przeciwpiechotnych oraz o ich zniszczeniu, sporządzonej w Oslo dnia
18 września 1997 r.**

Art. 1. Wyraża się zgodę na dokonanie przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej wypowiedzenia Konwencji o zakazie użycia, składowania, produkcji i przekazywania min przeciwpiechotnych oraz o ich zniszczeniu, sporządzonej w Oslo dnia 18 września 1997 r.

Art. 2. Ustawa wchodzi w życie z dniem następującym po dniu ogłoszenia.

Projekt

W imieniu Rzeczypospolitej Polskiej

PREZYDENT RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

podaje do powszechnej wiadomości:

Konwencja o zakazie użycia, składowania, produkcji i przekazywania min przeciwpiechotnych oraz o ich zniszczeniu, sporządzona w Oslo dnia 18 września 1997 roku, zostaje wypowiedziana przez Rzeczpospolitą Polską.

Na dowód czego wydany został Akt niniejszy, opatrzony pieczęcią Rzeczypospolitej Polskiej.

Dano w Warszawie, dnia

2025 roku.

PREZYDENT

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Andrzej Duda

PREZES RADY MINISTRÓW

Donald Tusk

1. Rzeczpospolita Polska jednoznacznie potępia agresywne i destabilizujące działania Federacji Rosyjskiej i Republiki Białorusi — państw sąsiadujących z Rzeczpospolitą Polską - których zachowanie, w tym trwająca wojna agresywna przeciwko Ukrainie, nadal stanowi rażący przejaw lekceważenia najbardziej podstawowych zasad prawa międzynarodowego, a jednocześnie stwarza poważne i trwałe zagrożenie dla wspólnoty euroatlantyckiej.
2. Pogorszenie stanu bezpieczeństwa powstałe w wyniku wskazanych wyżej działań, zmusiło Rzeczpospolitą Polską do oceny własnych zdolności odstraszania i obrony oraz ich wzmocnienia.
3. Rzeczpospolita Polska uznaje znaczenie Konwencji o zakazie użycia, składowania, produkcji i przekazywania min przeciwpiechotnych oraz o ich zniszczeniu, sporządzonej w Oslo dnia 18 września 1997 r. („Konwencja Ottawska”), jako istotnego instrumentu dyplomacji rozbrojeniowej.
4. Jednakże dalsze związanie Konwencją Ottawską stawia Rzeczpospolitą Polską w bardzo niekorzystnej sytuacji, z uwagi na fakt, że potencjalni wroddzy aktorzy mogą wykorzystać asymetrię militarną wynikającą z naszych prawnych i moralnych ograniczeń.
5. W związku z powyższym Rzeczpospolita Polska z głębokim żalem niniejszym ogłasza swoje wystąpienie z Konwencji Ottawskiej zgodnie z jej artykułem 20.
6. Decyzja ta, podjęta w interesie bezpieczeństwa narodowego, nie pozostaje w sprzeczności z pełnym przestrzeganiem przez Rzeczpospolitą Polską zasad międzynarodowego prawa humanitarnego, w tym ochrony ludności cywilnej i obiektów cywilnych podczas konfliktu zbrojnego. Nasze wartości pozostają niezienne — mimo, iż narzędzia naszej obrony narodowej ewoluują, aby sprostać rosnącym zagrożeniom dla naszego bezpieczeństwa.
7. Rzeczpospolita Polska będzie nadal przestrzegać norm humanitarnych, minimalizować potencjalne szkody dla ludności cywilnej i stosować wszelkie zgodne z prawem środki wojskowe z zachowaniem proporcjonalności i konieczności wojskowej. Zasady te będą kierować wszystkimi przyszłymi decyzjami dotyczącymi obrony narodowej.
8. Ponadto Rzeczpospolita Polska potwierdza swoje zaangażowanie na rzecz współpracy w ramach Unii Europejskiej, w tym wspierania inicjatyw mających na celu propagowanie działań w zakresie rozminowywania, rozminowywania po zakończeniu konfliktu oraz pomocy ofiarom min lądowych na całym świecie.

1. The Republic of Poland unequivocally condemns the aggressive and destabilizing actions of the Russian Federation and the Republic of Belarus - both neighbouring states to the Republic of Poland – whose behaviour, including through the ongoing war of aggression against Ukraine, continue to demonstrate blatant disregard for the most fundamental principles of international law, while at the same time posing a serious and persistent threat to the Euro-Atlantic community.
2. The deteriorated security environment created as a result of the above mentioned actions, has forced the Republic of Poland to evaluate and strengthen its deterrence and defence capabilities.
3. The Republic of Poland recognizes the significance of the 1997 Convention on the Prohibition of the Use, Stockpiling, Production and Transfer of Anti-Personnel Mines and on their Destruction (“the Ottawa Treaty”) as a vital instrument of disarmament diplomacy.
4. However, continued adherence to the Ottawa Treaty places the Republic of Poland at a grave disadvantage, as possible hostile actors may exploit the military asymmetry created by our legal and moral restraint.
5. Accordingly, and with deep regret, the Republic of Poland hereby announces its withdrawal from the Ottawa Treaty in accordance with its Article 20.
6. This decision, made in the interest of national security, is without prejudice to the full commitment by the Republic of Poland to the principles of international humanitarian law, including the protection of civilian population and civilian objects during armed conflict. Our values remain unchanged - as the tools of our national defense evolve to meet the growing threats to our security.
7. The Republic of Poland will continue to uphold humanitarian standards, minimize potential harm to civilians, and employ any lawful military means with proportionality and subject to military necessity. These principles will guide all future decisions related to national defence.
8. Furthermore, the Republic of Poland reaffirms its commitment to cooperation within the European Union, including in support of the initiatives aimed at promoting mine action, post-conflict demining, and assistance to victims of landmines worldwide.

za zgodność tłumaczenia z oryginałem

DYREKTOR
DEPARTAMENTU WOJSKOWYCH
SPRAW ZAGRANICZNYCH

dr Lech DRAB

NACZELNIK WYDZIAŁU
PRAWA MIĘDZYNARODOWEGO
Departamentu Wojskowych Spraw Zagranicznych

dr Beata KUCHARCZYK

UZASADNIENIE

1. Wyjaśnienie potrzeby i celu wypowiedzenia umowy międzynarodowej

Konwencja o zakazie użycia, składowania, produkcji i przekazywania min przeciwpiechotnych oraz o ich zniszczeniu została sporządzona w Oslo dnia 18 września 1997 r. i wyłożona do podpisu w Ottawie w dniach 3–4 grudnia 1997 r. (dalej jako „Konwencja Ottawska”).

Rzeczpospolita Polska podpisała Konwencję Ottawską dnia 18 września 1999 r., a w dniu 14 grudnia 2012 r. umowa ta została ratyfikowana przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej Bronisława Komorowskiego. Opóźnienie w ratyfikacji spowodowane było względami obronności, w tym toczącymi się pracami nad poszukiwaniem alternatywnych systemów uzbrojenia. W stosunku do Rzeczypospolitej Polskiej Konwencja Ottawska weszła w życie dnia 1 czerwca 2013 r. i została ogłoszona w Dzienniku Ustaw z 2013 r. pod pozycją 323.

W dniu 11 marca 2025 r. Komitet Rady Ministrów do spraw Bezpieczeństwa Narodowego przyjął rekomendację dotyczącą wypowiedzenia Konwencji Ottawskiej przez Rzeczpospolitą Polską.

Stronami Konwencji Ottawskiej są obecnie 165 państwa, w tym ponad większość państw członkowskich Organizacji Narodów Zjednoczonych (ONZ), wszystkie państwa członkowskie Unii Europejskiej i państwa – członkowie Organizacji Traktatu Północnoatlantyckiego (NATO), spośród których jedynie Stany Zjednoczone Ameryki nie są stroną tej umowy. Do Konwencji Ottawskiej nie przystąpiły ponadto, między innymi: Chińska Republika Ludowa, Republika Indii, Państwo Izrael, Koreańska Republika Ludowo-Demokratyczna i Republika Korei oraz Federacja Rosyjska.

W ramach implementacji Konwencji Ottawskiej Rzeczpospolita Polska zniszczyła wszystkie swoje zapasy min przeciwpiechotnych, ostatnie w 2016 r.¹ W sumie usunięto ponad milion min, a Rzeczpospolita Polska zobowiązała się do nieprodukowania i nierozmieszczania tego typu uzbrojenia. Obecnie Rzeczpospolita Polska nie posiada min przeciwpiechotnych, ma jednak dostęp do min przeciwpancernych, które nie są objęte regulacjami Konwencji Ottawskiej.

Od momentu ratyfikacji przez stronę polską Konwencji Ottawskiej, sytuacja bezpieczeństwa w naszym regionie uległa istotnemu pogorszeniu w związku z pełnoskalową agresją Federacji Rosyjskiej na Ukrainę, rozpoczętą 24 lutego 2022 r. W konsekwencji znacząco wzrosły

¹ W przeszłości Rzeczpospolita Polska posiadała i produkowała różne typy min przeciwpiechotnych, takie jak: MWP-1, POMZ-2 i PMD-6. Miny te zostały wycofane i zniszczone.

zagrożenia militarne wobec państw członkowskich NATO graniczących z Federacją Rosyjską i Republiką Białorusi. W obliczu niestabilnej sytuacji bezpieczeństwa naznaczonej trwającym zagrożeniem, jakie wywołuje konflikt zbrojny między Federacją Rosyjską a Ukrainą, kluczowe jest określenie wszystkich środków, które mogą posłużyć wzmocnieniu polskich i sojuszniczych zdolności odstraszania i obrony. W tej sytuacji zobowiązania wynikające z Konwencji Ottawskiej stanowią dla państw wschodniej flanki NATO, w tym dla Rzeczypospolitej Polskiej, ograniczenia, które mogą przeszkodzić w skutecznym zabezpieczeniu ich granic przed potencjalnym atakiem.

Mając na uwadze pozytywną rekomendację Komitetu Rady Ministrów ds. Bezpieczeństwa Narodowego z 11 marca 2025 r. dla wypowiedzenia Konwencji Ottawskiej działania te należy uznać za konieczne, zaś potencjalne użycie min przeciwpiechotnych za niezbędne. Warto bowiem podkreślić, iż Federacja Rosyjska, która nie jest sygnatariuszem Konwencji Ottawskiej, posiada znaczne zapasy min przeciwpiechotnych i aktywnie używa ich przeciwko Ukrainie. Doświadczenia z wojny w Ukrainie wyraźnie wskazują, że miny przeciwpiechotne są bronią skutecznie blokującą ruchy wojsk przeciwnika. Są szczególnie istotne w początkowej fazie konfliktu, kiedy nacierające siły przeważają liczebnie. Mogą być używane m.in. do ograniczenia mobilności przeciwnika, do rozpraszania jego sił lub ich kanalizowania i kierowania na obszary niedogodne do prowadzenia przez niego działań operacyjnych, do opóźniania ruchu wojsk przeciwnika oraz szybkiego budowania zapór.

Decydując się na wypowiedzenie Konwencji Ottawskiej strona polska podejmie niezbędne działania, aby produkowane bądź nabywane miny przeciwpiechotne były wyposażone w systemy auto dezaktywacji lub zdalnego sterowania, co pozwoli na ich skuteczne usunięcie bezpośrednio po zakończeniu działań i uniknięcie negatywnych długofalowych skutków ich użycia.

Potrzeba wypowiedzenia Konwencji Ottawskiej jest uznawana jako w pełni zasadna także przez bałtyckie państwa wschodniej flanki NATO. W dniu 18 marca 2025 r. wypowiedzenie Konwencji Ottawskiej rekomendowali, wraz z Wiceprezesem Rady Ministrów, Ministrem Obrony Narodowej Rzeczypospolitej Polskiej, Ministrowie Obrony Republiki Estońskiej, Republiki Litewskiej i Republiki Łotewskiej, uznając, że jest to niezbędne do obrony własnego terytorium i wolności. Dnia 1 kwietnia 2025 r. rząd Republiki Finlandii ogłosił rozpoczęcie przygotowań tego państwa do wystąpienia z Konwencji Ottawskiej.

2. Wskazanie różnic między dotychczasowym a projektowanym stanem prawnym

Zobowiązania przyjęte przez Rzeczpospolitą Polską w ramach implementacji Konwencji Ottawskiej przewidują, iż Rzeczpospolita Polska jako strona tej umowy międzynarodowej, w żadnych okolicznościach nie będzie:

- używać min przeciwpiechotnych;
- prowadzić prac badawczo-rozwojowych i wdrażać, wytwarzać, gromadzić, składować, przekazywać min przeciwpiechotnych, czy to w sposób bezpośredni, czy też pośredni;
- pomagać, zachęcać lub nakłaniać do działań zabronionych przez Konwencję Ottawską.

Przepisy Konwencji Ottawskiej zobowiązują także stronę polską do corocznego przygotowywania i przekazywania Sekretarzowi Generalnemu ONZ raportu narodowego o wykonywaniu postanowień konwencji i przekazywania do bazy danych ONZ informacji dotyczących posiadanych zdolności w zakresie rozminowywania, w tym technologii rozminowywania.

Wypowiadając Konwencję Ottawską Rzeczpospolita Polska będzie mogła produkować, nabywać, używać i składować miny przeciwpiechotne. Mimo wypowiedzenia Konwencji Ottawskiej strona polska pozostanie związana przepisami międzynarodowego prawa humanitarnego konfliktów zbrojnych, w tym m.in. zasadami dotyczącymi ochrony ludności cywilnej podczas konfliktów zbrojnych, wyrażonymi zarówno w międzynarodowym prawie zwyczajowym, jak i w umowach międzynarodowych, w tym w Konwencjach o ochronie ofiar wojny, podpisanych w Genewie dnia 12 sierpnia 1949 r. (Dz. U. z 1956 r. poz. 171) oraz w Protokołach dodatkowych do Konwencji Genewskich z 12 sierpnia 1949 r., dotyczącym ochrony ofiar międzynarodowych konfliktów zbrojnych (Protokół I) oraz dotyczącym ochrony ofiar niemiędzynarodowych konfliktów zbrojnych (Protokół II) z dnia 8 czerwca 1977 r. (Dz. U. z 1992 r. poz. 175).

Wypowiedzenie Konwencji Ottawskiej nie będzie oznaczać rezygnacji z kontroli użycia min przeciwpiechotnych. Warto w tym miejscu wskazać, iż w polskim porządku prawnym nadal obowiązuje Poprawiony II Protokół w sprawie zakazów lub ograniczeń użycia min, min-pułapek i innych urządzeń zgodnie z poprawkami z dnia 3 maja 1996 r. (Protokół II zgodnie z poprawkami z dnia 3 maja 1996 r.) załączony do Konwencji o zakazie lub ograniczeniu użycia pewnych broni konwencjonalnych, które mogą być uważane za powodujące nadmierne cierpienia lub mające niekontrolowane skutki, sporządzonej w Genewie dnia 10 października 1980 r. (Dz. U. z 2005 r. poz. 1048). Wyżej wymieniony Protokół wprowadza wymogi

techniczne, jakie powinny spełniać, m.in. miny przeciwpiechotne, choć nie zakazuje ich użycia i posiadania.

Dodatkowo należy podkreślić, iż w polskim porządku prawnym obowiązują zarówno przepisy dotyczące wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją, technologią związaną z tym obszarem, jak również przepisy dotyczące obrotu z zagranicą wskazanymi towarami, czy też technologiami.

3. Wskazanie przewidywanych skutków społecznych, gospodarczych, finansowych, politycznych i prawnych wypowiedzenia umowy międzynarodowej

a) Skutki społeczne:

Wypowiedzenie Konwencji Ottawskiej nie pociąga za sobą skutków społecznych.

b) Skutki gospodarcze:

Wypowiedzenie Konwencji Ottawskiej może generować skutki gospodarcze, przy założeniu wznowienia produkcji min przeciwpiechotnych w oparciu o zdolności polskiego przemysłu obronnego, który posiada odpowiednie doświadczenie w produkcji amunicji i min oraz systemów przeciwpancernych. Doświadczenia te mogą być wykorzystane do odtworzenia produkcji min i systemów przeciwminowych.

c) Skutki finansowe:

Nie przewiduje się skutków finansowych dla sektora finansów publicznych wynikających w sposób bezpośredni z wypowiedzenia Konwencji Ottawskiej.

Mimo wypowiedzenia Konwencji Ottawskiej Rzeczpospolita Polska nadal będzie realizować na zasadzie dobrowolności działania pomocowe przewidziane w art. 6 tej umowy międzynarodowej na rzecz ofiar i regionów, w których miny przeciwpiechotne stanowią ogromne wyzwanie i zagrożenie. Środki na ten cel będą corocznie planowane, jak dotychczas, w budżecie Ministerstwa Spraw Zagranicznych.

d) Skutki polityczne:

Wypowiedzenie Konwencji Ottawskiej może implikować niekorzystne oceny w środowisku międzynarodowym, zwłaszcza wśród organizacji humanitarnych zaangażowanych w kampanię na rzecz uniwersalizacji Konwencji Ottawskiej. Z uwagi na kwestie bezpieczeństwa ocenia się jednak, że wypowiedzenie tej umowy spotka się ze zrozumieniem i akceptacją pozostałych państw oraz nie wywoła negatywnych skutków politycznych, tym bardziej, że zamiar

wypowiedzenia Konwencji Ottawskiej ogłosiły, poza Rzeczpospolitą Polską, następujące państwa: Republika Estońska, Republika Finlandii, Republika Litewska i Republika Łotewska.

e) Skutki prawne:

Wypowiedzenie Konwencji Ottawskiej nie pociąga za sobą konieczności nowelizowania aktów prawnych prawa krajowego. Poza środkami prawnymi dotyczącymi bezpośrednio wypowiedzenia Konwencji Ottawskiej, wynikającymi z polskiej procedury traktatowej oraz międzynarodowej procedury wypowiedzenia tej umowy międzynarodowej, inne działania prawne nie są przewidziane.

4. Wyjaśnienie wyboru trybu wypowiedzenia umowy międzynarodowej

Art. 22 ust. 1 ustawy z dnia 14 kwietnia 2000 r. o umowach międzynarodowych (Dz. U. z 2020 r. poz. 127) wskazuje, że utrata mocy obowiązującej umowy międzynarodowej w stosunku do Rzeczypospolitej Polskiej następuje w sposób przewidziany w umowie międzynarodowej, w szczególności na skutek jej wypowiedzenia przez Rzeczpospolitą Polską, albo w inny sposób dopuszczony przez prawo międzynarodowe.

Zgodnie z art. 20 Konwencji Ottawskiej, została ona zawarta na czas nieokreślony. Jednakże każde Państwo-Strona tej umowy, korzystając ze swojej suwerenności, ma prawo do jej wypowiedzenia. O takim wypowiedzeniu Państwo-Strona zawiadamia pozostałe Strony Konwencji Ottawskiej, jej Depozytariusza (Sekretarza Generalnego ONZ) oraz Radę Bezpieczeństwa ONZ. Ponadto dokument wypowiedzenia powinien zawierać pełne wyjaśnienie przyczyn uzasadniających wypowiedzenie. Wypowiedzenie wchodzi w życie po upływie sześciu miesięcy od otrzymania dokumentu wypowiedzenia przez Depozytariusza.

Z uwagi na fakt, iż związanie się Rzeczypospolitej Polskiej Konwencją Ottawską nastąpiło w trybie ratyfikacji za uprzednią zgodą wyrażoną w ustawie, wypowiedzenie tej umowy międzynarodowej nastąpi w trybie art. 22 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 14 kwietnia 2000 r. o umowach międzynarodowych (Dz. U. z 2020 r. poz. 127), tj. w drodze wypowiedzenia przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej po uzyskaniu zgody wyrażonej w ustawie. Jednocześnie, z uwagi na konieczność niezwłocznego wypowiedzenia Konwencji Ottawskiej, najlepiej jeszcze w I połowie 2025 r., ustawa o wypowiedzeniu Konwencji przez Rzeczpospolitą Polską powinna wejść w życie z dniem następującym po dniu jej ogłoszenia w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej.

DZIENNIK USTAW RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Warszawa, dnia 8 marca 2013 r.

Poz. 323

KONWENCJA

o zakazie użycia, składowania, produkcji i przekazywania min przeciwpiechotnych oraz o ich zniszczeniu,

sporządzona w Oslo dnia 18 września 1997 r.

W imieniu Rzeczypospolitej Polskiej

PREZYDENT RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

podaje do powszechnej wiadomości:

Dnia 18 września 1997 r. w Oslo została sporządzona Konwencja o zakazie użycia, składowania, produkcji i przekazywania min przeciwpiechotnych oraz o ich zniszczeniu, w następującym brzmieniu:

Przekład

Konwencja

**o zakazie użycia, składowania, produkcji i przekazywania min
przeciwpiechotnych oraz o ich zniszczeniu**

Preambuła

Państwa-Strony niniejszej Konwencji,

Zdecydowane położyć kres cierpieniu i ofiarom, powodowanym przez miny przeciwpiechotne, które każdego tygodnia zabijają lub kaleczą setki osób, w większości niewinne i bezbronne osoby cywilne, zwłaszcza dzieci, utrudniają odbudowę i rozwój gospodarczy, uniemożliwiają repatriację uchodźców i osób przesiedlanych na określonym terytorium, oraz wywołują inne poważne następstwa przez wiele lat po ich rozmieszczeniu,

Przekonane, że jest rzeczą konieczną uczynić wszystko co jest w ich mocy, dla przyczynienia się w skuteczny i skoordynowany sposób do podjęcia wyzwania, jakie stanowi usunięcie min przeciwpiechotnych rozmieszczonych na całym świecie i dla zapewnienia ich zniszczenia,

Pragnąc uczynić wszystko, co w ich mocy, by nieść pomoc w opiece i rehabilitacji ofiar min, w tym też ich reintegracji społecznej i ekonomicznej,

Uznając, że całkowity zakaz min przeciwpiechotnych stanowiłby jednocześnie ważny środek budowy zaufania,

Wyrażając zadowolenie z przyjęcia „*Protokołu w sprawie zakazów lub ograniczeń użycia min, min-pułapek i innych urządzeń*”, zmienionego dnia 3 maja 1996 r., stanowiącego załącznik do „*Konwencji o zakazie lub ograniczeniu użycia pewnych broni konwencjonalnych, które mogą być uważane za powodujące nadmierne cierpienia lub mające niekontrolowane skutki*”, a także wzywając do rychłej ratyfikacji tego Protokołu przez wszystkie państwa, które dotychczas tego nie uczyniły,

Wyrażając również zadowolenie z przyjęcia przez Zgromadzenie Ogólne Organizacji Narodów Zjednoczonych rezolucji nr 51/45 S z dnia 10 grudnia 1996 r. wzywającej wszystkie państwa, aby zdecydowanie dążyły do zawarcia skutecznej, prawnie wiążącej umowy międzynarodowej zakazującej użycia, składowania, produkcji i przekazywania min przeciwpiechotnych,

Wyrażając także zadowolenie ze środków podjętych jednostronnie lub wielostronnie w ciągu ostatnich lat w celu zakazania, ograniczenia lub wstrzymania użycia, składowania, produkcji i przekazywania min przeciwpiechotnych,

Podkreślając rolę opinii publicznej w promowaniu zasad humanizmu, czego dowodem było wezwanie do całkowitego zakazu min przeciwpiechotnych, oraz uznając znaczenie wysiłków podejmowanych w tym celu przez Międzynarodowy Ruch Czerwonego Krzyża i Czerwonego Półksiężyca, Międzynarodową Kampanię na Rzecz Zakazu Min Lądowych i inne liczne organizacje pozarządowe na całym świecie,

Przywołując Deklarację Ottawską z dnia 5 października 1996 r. oraz Deklarację Brukselską z dnia 27 czerwca 1997 r. wzywające społeczność międzynarodową do wynegocjowania umowy międzynarodowej wiążącej prawnie, która zabraniałaby użycia, składowania, produkcji i przekazywania min przeciwpiechotnych,

Podkreślając celowość nakłonienia wszystkich państw, by przystąpiły do niniejszej Konwencji będąc zdecydowane podjąć energiczne działania dla popierania jej upowszechnienia na wszystkich właściwych forach, zwłaszcza na forum Organizacji Narodów Zjednoczonych, Konferencji Rozbrojeniowej, organizacji regionalnych oraz ugrupowań państw, jak również na konferencjach przeglądowych „*Konwencji o zakazie lub ograniczeniu użycia pewnych broni konwencjonalnych, które mogą być uważane za powodujące nadmierne cierpienia lub mające niekontrolowane skutki*”,

Opierając się na zasadzie międzynarodowego prawa humanitarnego, które stanowi, że prawo stron konfliktu zbrojnego do doboru metod i środków prowadzenia wojny nie jest nieograniczone, na zasadzie zgodnie z którą zakazane jest używanie podczas konfliktów zbrojnych broni, pocisków oraz materiałów i metod prowadzenia wojny, które mogą powodować nadmierne krzywdy lub niepotrzebne cierpienie, a także na zasadzie, w myśl której należy rozróżniać osoby cywilne od kombatanów,

Uzgodniły, co następuje:

Artykuł 1

Zobowiązania ogólne

1. Każde Państwo-Strona niniejszej Konwencji zobowiązuje się, że nigdy w żadnych okolicznościach nie będzie:

- a) używać min przeciwpiechotnych;
- b) prowadzić badań, produkować, w żaden inny sposób nabywać, składować lub przechowywać min przeciwpiechotnych lub przekazywać komukolwiek pośrednio lub bezpośrednio min przeciwpiechotnych;
- c) pomagać, zachęcać ani nakłaniać w jakikolwiek sposób nikogo do podejmowania jakiegokolwiek działalności zabronionej Państwu-Stronie na mocy niniejszej Konwencji.

2. Każde Państwo-Strona zobowiązuje się zniszczyć lub zapewnić zniszczenie wszystkich min przeciwpiechotnych, zgodnie z postanowieniami niniejszej Konwencji.

Artykuł 2

Definicje

1. "Mina przeciwpiechotna" oznacza minę przeznaczoną do wybuchu wskutek obecności, bliskości lub zetknięcia się z nią osoby, powodującą unieszkodliwienie, zranienie lub zabicie jednej lub więcej osób. Miny zaprojektowanych tak aby wybuchwały wskutek obecności, bliskości lub zetknięcia z pojazdem, ale nie osób, które są wyposażone w urządzenia zabezpieczające przed manipulowaniem nie uznaje się za miny przeciwpiechotne z powodu posiadania takiego urządzeń.

2. "Mina" oznacza bojowy środek rażenia umieszczony pod, na lub w pobliżu powierzchni ziemi albo innej powierzchni i przeznaczony do wybuchu wskutek obecności, bliskości lub zetknięcia się z nim osoby lub pojazdu.

3. "Urządzenie zabezpieczające przed manipulowaniem" oznacza urządzenie przeznaczone do ochrony miny, stanowiące jej część, połączone z nią, przyłączone do niej lub umieszczone pod nią i które powoduje jej wybuch przy próbie manipulowania miną lub celowego poruszania nią w inny sposób.

4. "Przekazanie" obejmuje, poza fizycznym przemieszczeniem min przeciwpiechotnych do lub z terytorium państwa, przeniesienie prawa własności i kontroli nad minami, ale nie obejmuje przekazania terytorium, na którym rozmieszczono miny przeciwpiechotne.

5. "Obszar zaminowany" oznacza obszar, który jest niebezpieczny ze względu na obecność lub podejrzaną obecność min.

Artykuł 3

Wyjątki

1. Niezależnie od zobowiązań ogólnych określonych w Artykule 1 zezwala się na zachowanie lub przekazanie pewnej liczby min przeciwpiechotnych dla potrzeb rozwoju oraz szkolenia w zakresie wykrywania min, rozminowywania lub technologii niszczenia min. Liczba takich min nie przekroczy minimalnej liczby bezwzględnie koniecznej dla wyżej wymienionych celów.

2. Dozwolone jest przekazanie min przeciwpiechotnych w celu ich zniszczenia.

Artykuł 4

Niszczenie składowanych min przeciwpiechotnych

Z zastrzeżeniem postanowień Artykułu 3 każde Państwo-Strona zobowiązuje się zniszczyć lub zapewnić zniszczenie wszystkich składowanych min przeciwpiechotnych, których jest właścicielem lub które posiada, lub które podlegają jego jurysdykcji lub kontroli, najszybciej jak to możliwe, lecz najpóźniej w ciągu czterech lat od wejścia w życie niniejszej Konwencji dla tego Państwa-Strony.

Artykuł 5

Niszczenie min przeciwpiechotnych na obszarach zaminowanych

1. Każde Państwo-Strona zobowiązuje się do zniszczenia lub do zapewnienia zniszczenia wszystkich min przeciwpiechotnych rozmieszczonych na obszarach zaminowanych podlegających jego jurysdykcji lub kontroli, najszybciej jak to możliwe, lecz nie później niż w ciągu dziesięciu lat od wejścia w życie niniejszej Konwencji dla tego Państwa-Strony.

2. Każde Państwo-Strona podejmie wszelkie starania, aby ustalić wszystkie obszary podlegające jego jurysdykcji lub kontroli, o których wiadomo, lub co do których istnieje podejrzenie, że są tam rozmieszczone miny przeciwpiechotne, oraz zapewni najszybciej jak to jest możliwe, aby wszystkie obszary zaminowane, zawierające miny przeciwpiechotne, podlegające jego jurysdykcji lub kontroli, były oznakowane wzdłuż ich obwodu, podlegały obserwacji oraz były chronione przez ogrodzenie lub inny sposób, by uniemożliwić osobom cywilnym dostęp, dopóki wszystkie miny przeciwpiechotne tam rozmieszczone nie zostaną zniszczone. Oznakowanie obszarów zaminowanych powinno co najmniej odpowiadać standardom określonym w „*Protokole w sprawie zakazów lub ograniczeń użycia min, min-pułapek i innych urządzeń*”, zmienionym dnia 3 maja 1996 r., stanowiącym załącznik do „*Konwencji o zakazie lub ograniczeniu użycia pewnych broni konwencjonalnych, które mogą być uważane za powodujące nadmierne cierpienia lub mające niekontrolowane skutki*”.

3. Jeśli Państwo-Strona uzna, że nie będzie w stanie zniszczyć lub zapewnić zniszczenia wszystkich min przeciwpiechotnych, o których mowa w ustępie 1 w ciągu wyżej wymienionego okresu, może ono przedstawić na Spotkaniu Państw-Stron lub Konferencji Przeglądowej wniosek o przedłużenie ostatecznego terminu zakończenia procesu zniszczenia tych min przeciwpiechotnych do dziesięciu lat.

4. Każdy wniosek powinien zawierać:

a) czas trwania proponowanego przedłużenia;

b) szczegółowe wyjaśnienia powodów proponowanego przedłużenia, w tym:

(i) przygotowanie i stan prac prowadzonych w ramach krajowych programów rozminowywania,

(ii) środki finansowe i techniczne jakimi dysponuje Państwo-Strona w celu zniszczenia wszystkich min przeciwpiechotnych; oraz

(iii) okoliczności, które zmniejszają zdolność Państwa-Strony do zniszczenia wszystkich min przeciwpiechotnych rozmieszczonych na obszarach zaminowanych;

c) humanitarne, społeczne, gospodarcze oraz ekologiczne konsekwencje przedłużenia; oraz

d) wszelkie inne informacje istotne dla wniosku o proponowane przedłużenie.

5. Spotkanie Państw-Stron lub Konferencja Przeglądowa oceni wnioski, biorąc pod uwagę czynniki wymienione w ustępie 4, i zadecyduje większością głosów Państw-Stron obecnych i uczestniczących w głosowaniu o przyznaniu lub też nie okresu przedłużenia.

6. Takie przedłużenie może być ponowione w razie przedłożenia nowego wniosku, zgodnie z ustępami 3, 4 i 5 niniejszego artykułu. Wnioskując o kolejne przedłużenie, Państwo-Strona przedstawia odpowiednie dodatkowe informacje o tym, jakie przedsięwzięcia podjęto poprzednim okresie przedłużenia, zgodnie z niniejszym artykułem.

Artykuł 6

Współpraca i pomoc międzynarodowa

1. Wypełniając zobowiązania wynikające z niniejszej Konwencji, każde Państwo-Strona ma prawo ubiegać się o pomoc i ją otrzymywać od innych Państw-Stron, w takim zakresie, w jakim jest to możliwe.

2. Każde Państwo-Strona zobowiązuje się do ułatwiania wymiany sprzętu, materiałów oraz informacji naukowych i technicznych dotyczących realizacji niniejszej Konwencji i ma prawo uczestniczenia w takiej wymianie w możliwie najszerszym zakresie. Państwa-Strony nie będą nakładać nieuzasadnionych ograniczeń na dostarczanie, w celach humanitarnych, sprzętu służącego do rozminowywania oraz odpowiedniej informacji technicznej.

3. Każde Państwo-Strona, które może to uczynić, udzieli pomocy w opiece nad ofiarami min, w ich rehabilitacji oraz reintegracji społecznej i gospodarczej, a także w realizacji programów uświadamiających o zagrożeniach powodowanych przez miny. Taka pomoc może być udzielana, między innymi, poprzez system Narodów Zjednoczonych, międzynarodowe, regionalne lub krajowe organizacje albo instytucje, Międzynarodowy Komitet Czerwonego Krzyża, krajowe stowarzyszenia Czerwonego Krzyża oraz Czerwonego Półksiężyca i ich międzynarodową federację, organizacje pozarządowe, lub w trybie dwustronnym.

4. Każde Państwo-Strona, mające takie możliwości, udzieli pomocy w rozminowywaniu oraz w działaniach z tym związanych. Taka pomoc może być udzielana, między innymi, poprzez system Narodów Zjednoczonych, międzynarodowe lub regionalne organizacje lub instytucje, organizacje lub instytucje pozarządowe lub w trybie dwustronnym, albo poprzez wnoszenie wkładu do dobrowolnego Funduszu Powierniczego Narodów Zjednoczonych na rzecz pomocy w rozminowywaniu lub do innych regionalnych funduszy, które zajmują się rozminowywaniem.

5. Każde Państwo-Strona, mogące tak postąpić, udzieli pomocy w niszczeniu składowanych min przeciwpiechotnych.

6. Każde Państwo-Strona zobowiązuje się udzielić informacji w celu włączenia ich do bazy danych dotyczącej rozminowywania, utworzonej w ramach systemu Narodów Zjednoczonych, a zwłaszcza informacji dotyczącej różnych sposobów oraz technik rozminowywania, a także udostępnić listy ekspertów, agencji eksperckich lub krajowych punktów kontaktowych zajmujących się problematyką rozminowywania.

7. Państwa-Strony mogą zwracać się do Organizacji Narodów Zjednoczonych, organizacji regionalnych, innych Państw-Stron i do innych właściwych organizacji międzyrządowych lub pozarządowych o pomoc w opracowaniu krajowego programu rozminowywania w celu określenia między innymi:

- a) rozmiaru i zakresu problemu jaki stwarzają miny przeciwpiechotne;
- b) zasobów finansowych, technicznych i ludzkich, wymaganych do realizacji programu;
- c) przewidywanej liczby lat niezbędnych do zniszczenia wszystkich min przeciwpiechotnych rozmieszczonych na obszarach zaminowanych podlegających jurysdykcji lub kontroli zainteresowanego Państwa-Strony;
- d) działań uświadamiających zagrożenia stwarzane przez miny w celu zmniejszenia liczby rannych i zabitych z powodu wybuchów min;
- e) pomocy ofiarom min;
- f) stosunków między rządem zainteresowanego Państwa-Strony, a odpowiednimi podmiotami rządowymi, międzyrządowymi lub pozarządowymi, które będą uczestniczyć w wykonywaniu programu.

8. Każde Państwo-Strona udzielające i otrzymujące pomoc zgodnie z postanowieniami niniejszego artykułu zobowiązuje się do współpracy w celu zapewnienia pełnego i szybkiego wykonania uzgodnionych programów pomocy.

Artykuł 7

Środki przejrzystości

1. Każde Państwo-Strona przedstawi Sekretarzowi Generalnemu Organizacji Narodów Zjednoczonych możliwie najszybciej, a w każdym razie nie później niż 180 dni po wejściu dla tego Państwa w życie niniejszej Konwencji, sprawozdanie o:

- a) krajowych środkach realizacji Konwencji, o których mowa w Artykule 9;
- b) całkowitej liczbie wszystkich składowanych min przeciwpiechotnych, których jest właścicielem lub które posiada, albo które podlegają jego jurysdykcji lub kontroli, z podziałem na typy, liczby i, o ile to możliwe, numery partii każdego typu składowanych min przeciwpiechotnych;
- c) rozmieszczeniu wszystkich obszarów zaminowanych, w zakresie w jakim to jest możliwe, na terenie których stwierdzono lub podejrzewa się obecność min przeciwpiechotnych, podlegających jego jurysdykcji lub kontroli, przedstawiając możliwie jak najwięcej informacji o typach i ilości każdego rodzaju min przeciwpiechotnych w każdym obszarze zaminowanym, a także informacje kiedy zostały tam rozmieszczone;
- d) typach, ilościach oraz, jeśli to możliwe, numerach partii wszystkich min przeciwpiechotnych zachowanych lub przekazanych na potrzeby prac rozwojowych oraz szkolenia w wykrywaniu min, rozminowywaniu lub technik niszczenia min, lub przekazanych w celu zniszczenia, a także o instytucjach upoważnionych przez Państwo-Stronę do zachowania lub przekazywania min przeciwpiechotnych zgodnie z Artykułem 3;
- e) statusie programów konwersji lub zamknięcia zakładów produkcji min przeciwpiechotnych;
- f) statusie programów niszczenia min przeciwpiechotnych zgodnie z Artykułami 4 i 5, z podaniem informacji o metodach, które będą użyte w procesie niszczenia, o lokalizacji wszystkich miejsc niszczenia oraz o standardach bezpieczeństwa i ochrony środowiska, jakich należy przestrzegać;
- g) typach i ilości wszystkich min przeciwpiechotnych zniszczonych po wejściu w życie niniejszej Konwencji dla Państwa-Strony, z podziałem na ilość min przeciwpiechotnych

każdego typu, które zostały zniszczone, zgodnie z Artykułem 4 i 5, łącznie z, o ile to możliwe, numerami partii min przeciwpiechotnych każdego typu, w przypadku niszczenia zgodnie z Artykułem 4;

h) właściwościach technicznych każdego typu wyprodukowanych min przeciwpiechotnych, na ile są znane, a także min, których Państwo-Strona jest obecnie właścicielem lub posiadaczem, podając, tam gdzie to możliwe, takie kategorie informacji, które mogą ułatwić identyfikację min przeciwpiechotnych i oczyszczenie z nich terenu; informacje te będą co najmniej zawierać rozmiar min, rodzaj zapalnika, zawartość materiału wybuchowego, zawartość metalu, kolorowe zdjęcia fotograficzne oraz inne informacje, które mogą ułatwić rozminowywanie; oraz

i) środkach podjętych w celu niezwłocznego i skutecznego ostrzeżenia ludności cywilnej w odniesieniu do wszystkich obszarów określonych w Artykule 5 ustęp 2.

2. Państwa-Strony uaktualnią corocznie, obejmując ostatni rok kalendarzowy, informacje przedkładane zgodnie z niniejszym artykułem, Sekretarzowi Generalnemu Organizacji Narodów Zjednoczonych, nie później niż do dnia 30 kwietnia każdego roku.

3. Sekretarz Generalny Organizacji Narodów Zjednoczonych przekaze otrzymane sprawozdania Państwom-Stronom.

Artykuł 8

Ułatwienie i wyjaśnienie przestrzegania Konwencji

1. Państwa-Strony zgadzają się konsultować się wzajemnie i współpracować ze sobą w zakresie wdrażania postanowień niniejszej Konwencji i pracować wspólnie w duchu współpracy w celu ułatwienia zastosowania się przez Państwa-Strony do ich zobowiązań nakładanych przez Konwencję.

2. Jeśli jedno lub więcej Państw-Stron pragnie wyjaśnić oraz dąży do rozwiązania kwestii odnoszących się do przestrzegania postanowień niniejszej Konwencji przez inne Państwo-Stronę, może przedłożyć temu Państwu-Stronie, za pośrednictwem Sekretarza Generalnego Organizacji Narodów Zjednoczonych, Wniosek o Wyjaśnienie tej sprawy. Wniosek będzie zawierał wszystkie odpowiednie informacje. Każde Państwo-Strona powstrzyma się od składania bezpodstawnych Wniosków o Wyjaśnienie, w celu unikania nadużyć. Państwo-Strona otrzymujące Wniosek o Wyjaśnienie przedstawi w terminie 28 dni, za pośrednictwem Sekretarza Generalnego Organizacji Narodów Zjednoczonych, Państwu-Stronie składającemu wniosek wszystkie informacje, które byłyby pomocne w wyjaśnieniu tej sprawy.

3. Jeśli składające Wniosek o Wyjaśnienie Państwo-Strona nie otrzyma odpowiedzi za pośrednictwem Sekretarza Generalnego Organizacji Narodów Zjednoczonych w powyższym terminie lub uznaje odpowiedź na ten Wniosek za niezadowalającą, może ono wnieść sprawę za pośrednictwem Sekretarza Generalnego Organizacji Narodów Zjednoczonych pod obrady następnego Spotkania Państw-Stron. Sekretarz Generalny Organizacji Narodów Zjednoczonych przekaze wszystkim Państwom-Stronom ten wniosek z załączonymi wszystkimi odpowiednimi informacjami odnoszącymi się do Wniosku o Wyjaśnienie. Wszystkie takie informacje zostaną przekazane Państwu-Stronie, do którego skierowany był Wniosek o Wyjaśnienie. Państwo to będzie miało prawo odpowiedzi.

4. Do czasu zwołania Spotkania Państw-Stron, każde z Państw-Stron, którego dotyczy przedmiotowa sprawa, może wystąpić do Sekretarza Generalnego Organizacji Narodów Zjednoczonych o podjęcie dobrych usług w celu ułatwienia złożenia wyjaśnień, o które poproszono.

5. Państwo-Strona, które zwraca się z Wnioskiem o Wyjaśnienie, może zaproponować, za pośrednictwem Sekretarza Generalnego Organizacji Narodów Zjednoczonych, zwołanie Specjalnego Spotkania Państw-Stron w celu rozpatrzenia sprawy. Sekretarz Generalny Organizacji Narodów Zjednoczonych przekaze te propozycję i wszystkie informacje przedstawione przez zainteresowane Państwa-Strony wszystkim Państwom-Stronom, łącznie z wnioskiem, aby wskazały, czy popierają zwołanie Specjalnego Spotkania Państw-Stron dla rozpatrzenia tej sprawy. Jeśli w terminie 14 dni od daty powiadomienia co najmniej 1/3 Państw-Stron poprze zwołanie takiego Specjalnego Spotkania, Sekretarz Generalny Organizacji Narodów Zjednoczonych zwoła Specjalne Spotkanie Państw-Stron, w terminie następnych 14 dni. Spotkanie uzyska kworum, gdy weźmie w nim udział większość Państw-Stron.

6. Spotkanie Państw-Stron lub Specjalne Spotkanie Państw-Stron, w zależności od przypadku, określi przede wszystkim, czy nadal rozpatrywać sprawę, biorąc pod uwagę wszystkie informacje przekazane przez zainteresowane Państwa-Strony. Spotkanie Państw-Stron lub Specjalne Spotkanie Państw-Stron dołoży wszelkich starań, aby podjąć decyzję jednomyślnie. Jeśli, mimo wszystkich podjętych starań, nie zostanie osiągnięte porozumienie, Spotkanie podejmie tę decyzję większością głosów Państw-Stron obecnych i biorących udział w głosowaniu.

7. Wszystkie Państwa-Strony będą w pełni współpracować ze Spotkaniem Państw-Stron lub ze Specjalnym Spotkaniem Państw-Stron przy badaniu tej sprawy, co obejmuje też misję ustalania faktów, działającą zgodnie z ustępem 8.

8. Jeśli będą niezbędne dalsze wyjaśnienia, Spotkanie Państw-Stron lub Specjalne Spotkanie Państw-Stron upoważni do wysłania misji ustalenia faktów i określi jej mandat większością głosów Państw-Stron obecnych i biorących udział w głosowaniu. Państwo-Strona, otrzymujące Wniosek o Wyjaśnienie, może w dowolnym czasie zaprosić misję ustalania faktów na swoje terytorium. Taka misja nie wymaga upoważnienia w drodze decyzji Spotkania Państw-Stron lub Specjalnego Spotkania Państw-Stron. Misja złożona maksymalnie z 9 ekspertów wyznaczonych i zaakceptowanych zgodnie z ustępami 9 i 10, może zbierać dodatkowe informacje na miejscu domniemanego nieprzestrzegania Konwencji, podlegającemu jurysdykcji lub kontroli Państwa-Strony, otrzymującego Wniosek o Wyjaśnienie oraz w innych miejscach bezpośrednio związanych z tą sprawą.

9. Sekretarz Generalny Organizacji Narodów Zjednoczonych przygotowuje i uaktualnia listę obejmującą przekazane przez Państwa-Strony nazwiska, obywatelstwa i inne odpowiednie dane wykwalifikowanych ekspertów i podaje ją do wiadomości wszystkim Państwom-Stronom. Każdy ekspert, ujęty na tej liście, będzie uznany za wyznaczonego do wszystkich misji ustalania faktów, chyba że któreś Państwo-Strona oświadczy na piśmie, że nie wyraża na to zgody. W przypadku braku takiej zgody ekspert ten nie będzie brać udziału w misjach ustalania faktów na terytorium lub w innym miejscu, podlegającym jurysdykcji lub kontroli sprzeciwiającego się Państwa-Strony, jeśli ten brak zgody został ogłoszony przed wyznaczeniem takiego eksperta do udziału w danych misjach.

10. Po otrzymaniu wniosku Spotkania Państw-Stron lub Specjalnego Spotkania Państw-Stron Sekretarz Generalny Organizacji Narodów Zjednoczonych wyznaczy, po konsultacjach z Państwem-Stroną, otrzymującym Wniosek o Wyjaśnienie, członków misji, w tym jej szefa. Do składu misji nie zostaną wyznaczeni obywatele Państwa-Strony wnioskującego o przeprowadzenie misji ustalania faktów lub którego dotyczy ona bezpośrednio. Członkowie misji ustalania faktów będą korzystać z przywilejów i immunitetów określonych w Artykule 6 „*Konwencji o przywilejach i immunitetach Organizacji Narodów Zjednoczonych*”, przyjętej dnia 13 lutego 1946 r.

11. Po wcześniejszym zawiadomieniu na nie mniej niż 72 godziny członkowie misji ustalania faktów przybędą niezwłocznie na terytorium Państwa-Strony otrzymującego Wniosek o Wyjaśnienie. Państwo-Strona, otrzymujące wniosek, podejmie niezbędne kroki administracyjne w celu przyjęcia, przetransportowania i zapewnienia zakwaterowania misji, a także będzie odpowiedzialne za zapewnienie bezpieczeństwa misji w maksymalnym zakresie, w jakim to będzie możliwe, w czasie, kiedy misja będzie się znajdować na terytorium podlegającym jego kontroli.

12. Bez uszczerbku dla suwerenności Państwa-Strony, otrzymującego Wniosek o Wyjaśnienie, misja ustalania faktów może wwieźć na terytorium tego Państwa-Strony niezbędny sprzęt, który będzie wykorzystany wyłącznie w celu zbierania informacji dotyczących sprawy domniemanego nieprzestrzegania Konwencji. Przed swoim przybyciem misja taka poinformuje Państwo-Stronę otrzymującą Wniosek o Wyjaśnienie o rodzaju sprzętu, który zamierza wykorzystać w ramach misji ustalania faktów.

13. Państwo-Strona otrzymująca Wniosek o Wyjaśnienie podejmie wszelkie starania, aby zapewnić, że misja ustalania faktów będzie miała możliwość rozmawiania ze wszystkimi właściwymi osobami, które mogą dostarczyć informacje, odnoszące się do domniemanego nieprzestrzegania Konwencji.

14. Państwo-Strona, otrzymująca Wniosek o Wyjaśnienie, umożliwi misji ustalania faktów dostęp do wszystkich obszarów i instalacji podlegających jego kontroli, gdzie można oczekiwać zebrania faktów dotyczących nieprzestrzegania Konwencji. Podlegać to będzie wszelkim uzgodnieniom, które Państwo-Strona, otrzymująca Wniosek o Wyjaśnienie, uzna za niezbędne dla:

- a) ochrony wrażliwego sprzętu, informacji i obszarów;
- b) ochrony konstytucyjnych zobowiązań, jakie Państwo-Strona, otrzymująca Wniosek o Wyjaśnienie może mieć w odniesieniu do praw własności, przeszukań i konfiskat lub innych praw konstytucyjnych; lub
- c) fizycznej ochrony oraz bezpieczeństwa członków misji ustalania faktów.

Państwo-Strona, otrzymująca Wniosek o Wyjaśnienie dokonując takich uzgodnień, podejmie wszelkie uzasadnione starania, dla wykazania innymi środkami, że przestrzega niniejszej Konwencji.

15. Misja ustalania faktów może przebywać na terytorium Państwa-Strony, którego to dotyczy, nie dłużej niż 14 dni, a w jednym określonym miejscu nie dłużej niż 7 dni, o ile nie uzgodniono inaczej.

16. Wszystkie informacje przekazane poufnie i nie związane z przedmiotem misji ustalania faktów będą traktowane jako poufne.

17. Misja ustalania faktów przedstawi, za pośrednictwem Sekretarza Generalnego Organizacji Narodów Zjednoczonych, sprawozdanie o wynikach swoich ustaleń na Spotkaniu Państw-Stron lub Specjalnym Spotkaniu Państw-Stron.

18. Spotkanie Państw-Stron lub Specjalne Spotkanie Państw-Stron rozpatrzy wszystkie stosowne informacje, w tym sprawozdanie złożone przez misję ustalania faktów i może dodatkowo przedłożyć Państwu-Stronie, które otrzymało Wniosek o Wyjaśnienie, wniosek o zajęcie się kwestią nieprzestrzegania Konwencji w wyznaczonym terminie. Państwo-Strona otrzymująca Wniosek o Wyjaśnienie, złoży sprawozdanie na temat wszystkich działań podjętych w odpowiedzi na ten wniosek.

19. Spotkanie Państw-Stron lub Specjalne Spotkanie Państw-Stron może zalecić zainteresowanym Państwom-Stronom działania i środki dalszego wyjaśnienia lub rozwiązania badanej sprawy, włączając w to podjęcie właściwych procedur zgodnie z prawem międzynarodowym. W sytuacji, gdyby przedmiotową sprawę należało

przypisać okolicznościom niekontrolowanym przez Państwo-Stronę, otrzymujące Wniosek o Wyjaśnienie, Spotkanie Państw-Stron lub Specjalne Spotkanie Państw-Stron może zalecić właściwe środki, w tym użycie mechanizmów współpracy, o których mowa w Artykule 6.

20. Spotkanie Państw-Stron lub Specjalne Spotkanie Państw-Stron podejmą wszelkie starania, aby podjąć decyzje, o których mowa w ustępie 18 i 19 jednomyślnie, a jeśli to niemożliwe, większością 2/3 głosów Państw-Stron obecnych i biorących udział w głosowaniu.

Artykuł 9

Krajowe środki realizacji Konwencji

Każde Państwo-Strona podejmie wszelkie właściwe środki prawne, administracyjne i inne, w tym wprowadzenie sankcji karnych, aby zapobiegać i powstrzymywać wszelką działalność zabronioną dla Państwa-Strony na podstawie niniejszej Konwencji, która to działalność byłaby prowadzona na jego terytorium lub na terytorium podlegającym jego jurysdykcji lub kontroli.

Artykuł 10

Rozstrzyganie sporów

1. Państwa-Strony będą się konsultować i współpracować ze sobą w celu rozstrzygnięcia jakiegokolwiek sporu, który może powstać w związku ze stosowaniem lub interpretacją niniejszej Konwencji. Każde Państwo-Strona może wnieść każdy taki spór pod obrady Spotkania Państw-Stron.

2. Spotkanie Państw-Stron może przyczynić się do rozstrzygnięcia sporu wszelkimi środkami, które uzna za wskazane, w tym oferując swoją misję dobrych usług, wzywając Państw będące stronami sporu do podjęcia procedury rozstrzygnięcia według ich wyboru, oraz zalecając ograniczenie czasu trwania każdej uzgodnionej procedury.

3. Niniejszy artykuł nie narusza postanowień niniejszej Konwencji odnoszących się do pomocy i wyjaśniania przestrzegania jej postanowień.

Artykuł 11

Spotkania Państw-Stron

1. Państwa-Strony będą odbywać regularne spotkania w celu rozpatrzenia wszelkich spraw związanych ze stosowaniem lub wykonywaniem niniejszej Konwencji, w tym dotyczących:

- a) funkcjonowania i statusu niniejszej Konwencji;
- b) spraw wynikających ze sprawozdań przedkładanych na mocy postanowień niniejszej Konwencji;
- c) międzynarodowej współpracy i pomocy zgodnie z Artykułem 6;
- d) rozwoju technik oczyszczania terenu z min przeciwpiechotnych;
- e) spraw wnoszonych przez Państwa-Strony zgodnie z Artykułem 8, oraz
- f) decyzji w sprawie wniosków przedkładanych przez Państwa-Strony zgodnie z Artykułem 5.

2. Pierwsze Spotkanie Państw-Stron zostanie zwołane przez Sekretarza Generalnego Organizacji Narodów Zjednoczonych w ciągu roku od wejścia w życie niniejszej Konwencji. Następne spotkania będą zwoływane przez Sekretarza Generalnego Organizacji Narodów Zjednoczonych corocznie, aż do zwołania pierwszej Konferencji Przeglądowej.

3. Sekretarz Generalny Organizacji Narodów Zjednoczonych zwoła Specjalne Spotkanie Państw-Stron zgodnie z postanowieniami zawartymi w Artykule 8.

4. Państwa nie będące stronami niniejszej Konwencji, a także Organizacja Narodów Zjednoczonych, inne właściwe organizacje i instytucje międzynarodowe, organizacje regionalne, Międzynarodowy Komitet Czerwonego Krzyża i właściwe organizacje pozarządowe, mogą być zapraszane do udziału w tych spotkaniach w charakterze obserwatorów zgodnie z przyjętymi Zasadami Proceduralnymi.

Artykuł 12

Konferencje Przeglądowe

1. Konferencja Przeglądowa zostanie zwołana przez Sekretarza Generalnego Organizacji Narodów Zjednoczonych po upływie pięciu lat od wejścia w życie niniejszej Konwencji. Następne Konferencje Przeglądowe zostaną zwołane przez Sekretarza Generalnego Organizacji Narodów Zjednoczonych na wniosek jednego lub więcej Państw-Stron pod warunkiem, że między Konferencjami Przeglądowymi upłynie co najmniej pięć lat. Wszystkie Państwa-Strony niniejszej Konwencji będą zaproszone na każdą Konferencję Przeglądową.

2. Celem Konferencji Przeglądowej będzie:

- a) dokonanie przeglądu funkcjonowania i statusu niniejszej Konwencji;
- b) rozpatrzenie potrzeby kolejnych Spotkań Państw-Stron, o których mowa w Artykule 11 ustęp 2 i odstępu czasu między spotkaniami;
- c) podjęcie decyzji w sprawie wniosków przedkładanych przez Państwa-Strony, zgodnie z Artykułem 5; oraz
- d) przyjęcie, w razie potrzeby, wniosków dotyczących wykonania niniejszej Konwencji w jej sprawozdaniu końcowym.

3. Państwa niebędące stronami niniejszej Konwencji, a także Organizacja Narodów Zjednoczonych, inne właściwe organizacje i instytucje międzynarodowe, organizacje regionalne, Międzynarodowy Komitet Czerwonego Krzyża i właściwe organizacje pozarządowe, mogą być zapraszane do udziału w każdej Konferencji Przeglądowej w charakterze obserwatorów zgodnie z przyjętymi Zasadami Proceduralnymi.

Artykuł 13

Poprawki

1. W każdej chwili po wejściu w życie niniejszej Konwencji każde Państwo-Strona może złożyć propozycję zmiany niniejszej Konwencji. Każda propozycja zmiany zostanie przekazana Depozytariuszowi, który powiadomi o niej wszystkie Państwa-Strony oraz zbierze ich opinie o potrzebie zwołania Konferencji Poprawkowej w celu rozpatrzenia danej propozycji. Jeśli większość Państw-Stron powiadomi Depozytariusza, nie później niż 30 dni po zawiadomieniu, o poparciu dalszego rozpatrywania tej propozycji, Depozytariusz zwoła Konferencję Poprawkową, na którą będą zaproszone wszystkie Państwa-Strony.

2. Państwa nie będące stronami niniejszej Konwencji, a także Organizacja Narodów Zjednoczonych, inne właściwe organizacje i instytucje międzynarodowe, organizacje regionalne, Międzynarodowy Komitet Czerwonego Krzyża i właściwe organizacje pozarządowe, mogą zostać zaproszone do udziału w każdej Konferencji Poprawkowej w charakterze obserwatorów zgodnie z ustalonymi Zasadami Proceduralnymi.

3. Konferencja Poprawkowa odbędzie się niezwłocznie po Spotkaniu Państw-Stron lub Konferencji Przeglądowej, chyba że większość Państw-Stron poprosi o jej wcześniejsze zwołanie.

4. Każda zmiana do niniejszej Konwencji będzie przyjmowana większością 2/3 głosów Państw-Stron obecnych i biorących udział w głosowaniu na Konferencji Poprawkowej. Depozytariusz poinformuje Państwa-Strony o każdej poprawce przyjętej w tym trybie.

5. Zmiana do niniejszej Konwencji wejdzie w życie dla wszystkich Państw-Stron niniejszej Konwencji, które ją przyjęły, po złożeniu Depozytariuszowi dokumentów o jej przyjęciu przez większość Państw-Stron. Po tym czasie zmiana będzie wchodzić w życie w stosunku do pozostałych Państw-Stron w dniu złożenia dokumentów o jej przyjęciu.

Artykuł 14

Koszty

1. Koszty Spotkań Państw-Stron, Specjalnych Spotkań Państw-Stron, Konferencji Przeglądowych oraz Konferencji Poprawkowych będą ponoszone przez Państwa-Strony oraz Państwa niebędące stronami niniejszej Konwencji biorące w nich udział, zgodnie ze skalą składek Organizacji Narodów Zjednoczonych po jej odpowiednim dostosowaniu.

2. Koszty poniesione przez Sekretarza Generalnego Organizacji Narodów Zjednoczonych zgodnie z Artykułami 7 i 8 oraz koszty misji ustalania faktów będą ponoszone przez Państwa-Strony zgodnie ze skalą składek Organizacji Narodów Zjednoczonych po jej odpowiednim dostosowaniu.

Artykuł 15

Podpisanie

Niniejsza Konwencja, sporządzona w Oslo w Norwegii 18 września 1997 r., będzie otwarta do podpisania dla wszystkich państw w Ottawie, w Kanadzie, od dnia 3 grudnia 1997 r. do dnia 4 grudnia 1997 r. oraz w siedzibie Organizacji Narodów Zjednoczonych w Nowym Jorku od dnia 5 grudnia 1997 r. do jej wejścia w życie.

Artykuł 16

Ratyfikacja, przyjęcie, zatwierdzenie lub przystąpienie

1. Niniejsza Konwencja podlega ratyfikacji, przyjęciu lub zatwierdzeniu przez Państwa-Sygnatariuszy.

2. Będzie ona otwarta do przystąpienia dla każdego państwa, które nie podpisało Konwencji.

3. Dokumenty ratyfikacyjne, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia będą składane u Depozytariusza.

Artykuł 17

Wejście w życie

1. Niniejsza Konwencja wejdzie w życie pierwszego dnia szóstego miesiąca, następującego po miesiącu, w którym zostanie złożony czterdziesty dokument ratyfikacyjny, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia.

2. W stosunku do każdego państwa, które składa swój dokument ratyfikacyjny, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia po dacie złożenia czterdziestego dokumentu ratyfikacyjnego, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia, niniejsza Konwencja wejdzie w życie pierwszego dnia szóstego miesiąca następującego po dacie złożenia przez dane państwo swojego dokumentu ratyfikacyjnego, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia.

Artykuł 18

Tymczasowe stosowanie

Każde państwo może w momencie ratyfikacji, przyjęcia, zatwierdzenia lub przystąpienia oświadczyć, że będzie stosowało tymczasowo Artykuł 1 ustęp 1 niniejszej Konwencji do czasu jej wejścia w życie.

Artykuł 19

Zastrzeżenia

Postanowienia niniejszej Konwencji nie będą podlegać zastrzeżeniom.

Artykuł 20

Czas trwania i wypowiedzenia

1. Niniejsza Konwencja będzie zawarta na czas nieokreślony.
2. Każde Państwo-Strona ma prawo, korzystając ze swojej suwerenności, wypowiedzenia niniejszej Konwencji. O takim wypowiedzeniu zawiadomi ono wszystkie pozostałe Państwa-Strony, Depozytariusza oraz Radę Bezpieczeństwa Organizacji Narodów Zjednoczonych. Dokument wypowiedzenia powinien zawierać pełne wyjaśnienie przyczyn uzasadniających wypowiedzenie.
3. Wypowiedzenie takie wejdzie w życie po upływie sześciu miesięcy od otrzymania dokumentu wypowiedzenia przez Depozytariusza. Jeżeli jednak po upływie tego sześciomiesięcznego okresu Państwo-Strona wypowiadające Konwencję jest zaangażowane w konflikt zbrojny, takie wypowiedzenie nie wejdzie w życie przed zakończeniem tego konfliktu zbrojnego.
4. Wypowiedzenie Konwencji przez Państwo-Stronę w żaden sposób nie będzie wpływać na obowiązek państw dalszego wykonywania zobowiązań przyjętych zgodnie z wszelkimi stosownymi normami prawa międzynarodowego.

Artykuł 21

Depozytariusz

Sekretarz Generalny Organizacji Narodów Zjednoczonych zostaje niniejszym wyznaczony na Depozytariusza niniejszej Konwencji.

Artykuł 22

Teksty autentyczne

Oryginał niniejszej Konwencji, której teksty w językach angielskim, arabskim, chińskim, francuskim, rosyjskim i hiszpańskim są jednakowo autentyczne, składa się do depozytu Sekretarza Generalnego Organizacji Narodów Zjednoczonych.

CONVENTION ON THE PROHIBITION OF THE USE, STOCKPILING,
PRODUCTION AND TRANSFER OF ANTI-PERSONNEL MINES AND ON
THEIR DESTRUCTION

Preamble

The States Parties,

Determined to put an end to the suffering and casualties caused by anti-personnel mines, that kill or maim hundreds of people every week, mostly innocent and defenceless civilians and especially children, obstruct economic development and reconstruction, inhibit the repatriation of refugees and internally displaced persons, and have other severe consequences for years after emplacement,

Believing it necessary to do their utmost to contribute in an efficient and coordinated manner to face the challenge of removing anti-personnel mines placed throughout the world, and to assure their destruction,

Wishing to do their utmost in providing assistance for the care and rehabilitation, including the social and economic reintegration of mine victims,

Recognizing that a total ban of anti-personnel mines would also be an important confidence-building measure,

Welcoming the adoption of the Protocol on Prohibitions or Restrictions on the Use of Mines, Booby-Traps and Other Devices, as amended on 3 May 1996, annexed to the Convention on Prohibitions or Restrictions on the Use of Certain Conventional Weapons Which May Be Deemed to Be Excessively Injurious or to Have Indiscriminate Effects, and calling for the early ratification of this Protocol by all States which have not yet done so,

Welcoming also United Nations General Assembly resolution 51/45 S of 10 December 1996 urging all States to pursue vigorously an effective, legally binding international agreement to ban the use, stockpiling, production and transfer of anti-personnel landmines,

Welcoming furthermore the measures taken over the past years, both unilaterally and multilaterally, aiming at prohibiting, restricting or suspending the use, stockpiling, production and transfer of anti-personnel mines,

Stressing the role of public conscience in furthering the principles of humanity as evidenced by the call for a total ban of anti-personnel mines and recognizing the efforts to that end undertaken by the International Red Cross and Red Crescent Movement, the International Campaign to Ban Landmines and numerous other non-governmental organizations around the world,

Recalling the Ottawa Declaration of 5 October 1996 and the Brussels Declaration of 27 June 1997 urging the international community to negotiate an international and legally binding agreement prohibiting the use, stockpiling, production and transfer of anti-personnel mines,

Emphasizing the desirability of attracting the adherence of all States to this Convention, and determined to work strenuously towards the promotion of its universalization in all relevant fora including, inter alia, the United Nations, the Conference on Disarmament, regional organizations, and groupings, and review conferences of the Convention on Prohibitions or Restrictions on the Use of Certain Conventional Weapons Which May Be Deemed to Be Excessively Injurious or to Have Indiscriminate Effects,

Basing themselves on the principle of international humanitarian law that the right of the parties to an armed conflict to choose methods or means of warfare is not unlimited, on the principle that prohibits the employment in armed conflicts of weapons, projectiles and materials and methods of warfare of a nature to cause superfluous injury or unnecessary suffering and on the principle that a distinction must be made between civilians and combatants,

Have agreed as follows:

Article 1

General obligations

1. Each State Party undertakes never under any circumstances:
 - (a) To use anti-personnel mines;
 - (b) To develop, produce, otherwise acquire, stockpile, retain or transfer to anyone, directly or indirectly, anti-personnel mines;
 - (c) To assist, encourage or induce, in any way, anyone to engage in any activity prohibited to a State Party under this Convention.
2. Each State Party undertakes to destroy or ensure the destruction of all anti-personnel mines in accordance with the provisions of this Convention.

Article 2

Definitions

1. "Anti-personnel mine" means a mine designed to be exploded by the presence, proximity or contact of a person and that will incapacitate, injure or kill one or more persons. Mines designed to be detonated by the presence, proximity or contact of a vehicle as opposed to a person, that are equipped with anti-handling devices, are not considered anti-personnel mines as a result of being so equipped.
2. "Mine" means a munition designed to be placed under, on or near the ground or other surface area and to be exploded by the presence, proximity or contact of a person or a vehicle.
3. "Anti-handling device" means a device intended to protect a mine and which is part of, linked to, attached to or placed under the mine and which activates when an attempt is made to tamper with or otherwise intentionally disturb the mine.
4. "Transfer" involves, in addition to the physical movement of anti-personnel mines into or from national territory, the transfer of title to and control over the mines, but does not involve the transfer of territory containing emplaced anti-personnel mines.
5. "Mined area" means an area which is dangerous due to the presence or suspected presence of mines.

Article 3

Exceptions

1. Notwithstanding the general obligations under Article 1, the retention or transfer of a number of anti-personnel mines for the development of and training in mine detection, mine clearance, or mine destruction techniques is permitted. The amount of such mines shall not exceed the minimum number absolutely necessary for the above-mentioned purposes.
2. The transfer of anti-personnel mines for the purpose of destruction is permitted.

Article 4

Destruction of stockpiled anti-personnel mines

Except as provided for in Article 3, each State Party undertakes to destroy or ensure the destruction of all stockpiled anti-personnel mines it owns or possesses, or that are under its jurisdiction or control, as soon as possible but not later than four years after the entry into force of this Convention for that State Party.

Article 5

Destruction of anti-personnel mines in mined areas

1. Each State Party undertakes to destroy or ensure the destruction of all anti-personnel mines in mined areas under its jurisdiction or control, as soon as possible but not later than ten years after the entry into force of this Convention for that State Party.
2. Each State Party shall make every effort to identify all areas under its jurisdiction or control in which anti-personnel mines are known or suspected to be emplaced and shall ensure as soon as possible that all anti-personnel mines in mined areas under its jurisdiction or control are perimeter-marked, monitored and protected by fencing or other means, to ensure the effective exclusion of civilians, until all anti-personnel mines contained therein have been destroyed. The marking shall at least be to the standards set out in the Protocol on Prohibitions or Restrictions on the Use of Mines, Booby-Traps and Other Devices, as amended on 3 May 1996, annexed to the Convention on Prohibitions or Restrictions on the Use of Certain Conventional Weapons Which May Be Deemed to Be Excessively Injurious or to Have Indiscriminate Effects.
3. If a State Party believes that it will be unable to destroy or ensure the destruction of all anti-personnel mines referred to in paragraph 1 within that time period, it may submit a request to a Meeting of the States Parties or a Review Conference for an extension of the deadline for completing the destruction of such anti-personnel mines, for a period of up to ten years.
4. Each request shall contain:
 - (a) The duration of the proposed extension;
 - (b) A detailed explanation of the reasons for the proposed extension, including:
 - (i) The preparation and status of work conducted under national demining programmes;
 - (ii) The financial and technical means available to the State Party for the destruction of all the anti-personnel mines; and
 - (iii) Circumstances which impede the ability of the State Party to destroy all the anti-personnel mines in mined areas;
 - (c) The humanitarian, social, economic, and environmental implications of the extension; and
 - (d) Any other information relevant to the request for the proposed extension.

5. The Meeting of the States Parties or the Review Conference shall, taking into consideration the factors contained in paragraph 4, assess the request and decide by a majority of votes of States Parties present and voting whether to grant the request for an extension period.

6. Such an extension may be renewed upon the submission of a new request in accordance with paragraphs 3, 4 and 5 of this Article. In requesting a further extension period a State Party shall submit relevant additional information on what has been undertaken in the previous extension period pursuant to this Article.

Article 6

International cooperation and assistance

1. In fulfilling its obligations under this Convention each State Party has the right to seek and receive assistance, where feasible, from other States Parties to the extent possible.

2. Each State Party undertakes to facilitate and shall have the right to participate in the fullest possible exchange of equipment, material and scientific and technological information concerning the implementation of this Convention. The States Parties shall not impose undue restrictions on the provision of mine clearance equipment and related technological information for humanitarian purposes.

3. Each State Party in a position to do so shall provide assistance for the care and rehabilitation, and social and economic reintegration, of mine victims and for mine awareness programmes. Such assistance may be provided, inter alia, through the United Nations system, international, regional or national organizations or institutions, the International Committee of the Red Cross, national Red Cross and Red Crescent societies and their International Federation, non-governmental organizations, or on a bilateral basis.

4. Each State Party in a position to do so shall provide assistance for mine clearance and related activities. Such assistance may be provided, inter alia, through the United Nations system, international or regional organizations or institutions, non-governmental organizations or institutions, or on a bilateral basis, or by contributing to the United Nations Voluntary Trust Fund for Assistance in Mine Clearance, or other regional funds that deal with demining.

5. Each State Party in a position to do so shall provide assistance for the destruction of stockpiled anti-personnel mines.

6. Each State Party undertakes to provide information to the database on mine clearance established within the United Nations system, especially information concerning various means and technologies of mine clearance, and lists of experts, expert agencies or national points of contact on mine clearance.

7. States Parties may request the United Nations, regional organizations, other States Parties or other competent intergovernmental or non-governmental fora to assist its authorities in the elaboration of a national demining programme to determine, inter alia:

- (a) The extent and scope of the anti-personnel mine problem;
- (b) The financial, technological and human resources that are required for the implementation of the programme;
- (c) The estimated number of years necessary to destroy all anti-personnel mines in mined areas under the jurisdiction or control of the concerned State Party;
- (d) Mine awareness activities to reduce the incidence of mine-related injuries or deaths;
- (e) Assistance to mine victims;
- (f) The relationship between the Government of the concerned State Party and the relevant governmental, intergovernmental or non-governmental entities that will work in the implementation of the programme.

8. Each State Party giving and receiving assistance under the provisions of this Article shall cooperate with a view to ensuring the full and prompt implementation of agreed assistance programmes.

Article 7

Transparency measures

1. Each State Party shall report to the Secretary-General of the United Nations as soon as practicable, and in any event not later than 180 days after the entry into force of this Convention for that State Party on:

- (a) The national implementation measures referred to in Article 9;
- (b) The total of all stockpiled anti-personnel mines owned or possessed by it, or under its jurisdiction or control, to include a breakdown of the type, quantity and, if possible, lot numbers of each type of anti-personnel mine stockpiled;
- (c) To the extent possible, the location of all mined areas that contain, or are suspected to contain, anti-personnel mines under its jurisdiction or control, to include as much detail as possible regarding the type and quantity of each type of anti-personnel mine in each mined area and when they were emplaced;

(d) The types, quantities and, if possible, lot numbers of all anti-personnel mines retained or transferred for the development of and training in mine detection, mine clearance or mine destruction techniques, or transferred for the purpose of destruction, as well as the institutions authorized by a State Party to retain or transfer anti-personnel mines, in accordance with Article 3;

(e) The status of programmes for the conversion or de-commissioning of anti-personnel mine production facilities;

(f) The status of programmes for the destruction of anti-personnel mines in accordance with Articles 4 and 5, including details of the methods which will be used in destruction, the location of all destruction sites and the applicable safety and environmental standards to be observed;

(g) The types and quantities of all anti-personnel mines destroyed after the entry into force of this Convention for that State Party, to include a breakdown of the quantity of each type of anti-personnel mine destroyed, in accordance with Articles 4 and 5, respectively, along with, if possible, the lot numbers of each type of anti-personnel mine in the case of destruction in accordance with Article 4;

(h) The technical characteristics of each type of anti-personnel mine produced, to the extent known, and those currently owned or possessed by a State Party, giving, where reasonably possible, such categories of information as may facilitate identification and clearance of anti-personnel mines; at a minimum, this information shall include the dimensions, fusing, explosive content, metallic content, colour photographs and other information which may facilitate mine clearance; and

(i) The measures taken to provide an immediate and effective warning to the population in relation to all areas identified under paragraph 2 of Article 5.

2. The information provided in accordance with this Article shall be updated by the States Parties annually, covering the last calendar year, and reported to the Secretary-General of the United Nations not later than 30 April of each year.

3. The Secretary-General of the United Nations shall transmit all such reports received to the States Parties.

Article 8

Facilitation and clarification of compliance

1. The States Parties agree to consult and cooperate with each other regarding the implementation of the provisions of this Convention, and to work together in a spirit of cooperation to facilitate compliance by States Parties with their obligations under this Convention.

2. If one or more States Parties wish to clarify and seek to resolve questions relating to compliance with the provisions of this Convention by another State Party, it may submit, through the Secretary-General of the United Nations, a Request for Clarification of that matter to that State Party. Such a request shall be accompanied by all appropriate information. Each State Party shall refrain from unfounded Requests for Clarification, care being taken to avoid abuse. A State Party that receives a Request for Clarification shall provide, through the Secretary-General of the United Nations, within 28 days to the requesting State Party all information which would assist in clarifying this matter.

3. If the requesting State Party does not receive a response through the Secretary-General of the United Nations within that time period, or deems the response to the Request for Clarification to be unsatisfactory, it may submit the matter through the Secretary-General of the United Nations to the next Meeting of the States Parties. The Secretary-General of the United Nations shall transmit the submission, accompanied by all appropriate information pertaining to the Request for Clarification, to all States Parties. All such information shall be presented to the requested State Party which shall have the right to respond.

4. Pending the convening of any meeting of the States Parties, any of the States Parties concerned may request the Secretary-General of the United Nations to exercise his or her good offices to facilitate the clarification requested.

5. The requesting State Party may propose through the Secretary-General of the United Nations the convening of a Special Meeting of the States Parties to consider the matter. The Secretary-General of the United Nations shall thereupon communicate this proposal and all information submitted by the States Parties concerned, to all States Parties with a request that they indicate whether they favour a Special Meeting of the States Parties, for the purpose of considering the matter. In the event that within 14 days from the date of such communication, at least one third of the States Parties favours such a Special Meeting, the Secretary-General of the United Nations shall convene this Special Meeting of the States Parties within a further 14 days. A quorum for this Meeting shall consist of a majority of States Parties.

6. The Meeting of the States Parties or the Special Meeting of the States Parties, as the case may be, shall first determine whether to consider the matter further, taking into account all information submitted by the States Parties concerned. The Meeting of the States Parties or the Special Meeting of the States Parties shall make every effort to reach a decision by consensus. If despite all efforts to that end no agreement has been reached, it shall take this decision by a majority of States Parties present and voting.

7. All States Parties shall cooperate fully with the Meeting of the States Parties or the Special Meeting of the States Parties in the fulfilment of its review of the matter, including any fact-finding missions that are authorized in accordance with paragraph 8.

8. If further clarification is required, the Meeting of the States Parties or the Special Meeting of the States Parties shall authorize a fact-finding mission and decide on its mandate by a majority of States Parties present and voting. At any time the requested State Party may invite a fact-finding mission to its territory. Such a mission shall take place without a decision by a Meeting of the States Parties or a Special Meeting of the States Parties to authorize such a mission. The mission, consisting of up to nine experts, designated and approved in accordance with paragraphs 9 and 10, may collect additional information on the spot or in other places directly related to the alleged compliance issue under the jurisdiction or control of the requested State Party.

9. The Secretary-General of the United Nations shall prepare and update a list of the names, nationalities and other relevant data of qualified experts provided by States Parties and communicate it to all States Parties. Any expert included on this list shall be regarded as designated for all fact-finding missions unless a State Party declares its non-acceptance in writing. In the event of non-acceptance, the expert shall not participate in fact-finding missions on the territory or any other place under the jurisdiction or control of the objecting State Party, if the non-acceptance was declared prior to the appointment of the expert to such missions.

10. Upon receiving a request from the Meeting of the States Parties or a Special Meeting of the States Parties, the Secretary-General of the United Nations shall, after consultations with the requested State Party, appoint the members of the mission, including its leader. Nationals of States Parties requesting the fact-finding mission or directly affected by it shall not be appointed to the mission. The members of the fact-finding mission shall enjoy privileges and immunities under Article VI of the Convention on the Privileges and Immunities of the United Nations, adopted on 13 February 1946.

11. Upon at least 72 hours notice, the members of the fact-finding mission shall arrive in the territory of the requested State Party at the earliest opportunity. The requested State Party shall take the necessary administrative measures to receive, transport and accommodate the mission, and shall be responsible for ensuring the security of the mission to the maximum extent possible while they are on territory under its control.

12. Without prejudice to the sovereignty of the requested State Party, the fact-finding mission may bring into the territory of the requested State Party the necessary equipment which shall be used exclusively for gathering information on the alleged compliance issue. Prior to its arrival, the mission will advise the requested State Party of the equipment that it intends to utilize in the course of its fact-finding mission.

13. The requested State Party shall make all efforts to ensure that the fact-finding mission is given the opportunity to speak with all relevant persons who may be able to provide information related to the alleged compliance issue.

14. The requested State Party shall grant access for the fact-finding mission to all areas and installations under its control where facts relevant to the compliance issue could be expected to be collected. This shall be subject to any arrangements that the requested State Party considers necessary for:

(a) The protection of sensitive equipment, information and areas;

(b) The protection of any constitutional obligations the requested State Party may have with regard to proprietary rights, searches and seizures, or other constitutional rights; or

(c) The physical protection and safety of the members of the fact-finding mission.

In the event that the requested State Party makes such arrangements, it shall make every reasonable effort to demonstrate through alternative means its compliance with this Convention.

15. The fact-finding mission may remain in the territory of the State Party concerned for no more than 14 days, and at any particular site no more than 7 days, unless otherwise agreed.

16. All information provided in confidence and not related to the subject matter of the fact-finding mission shall be treated on a confidential basis.

17. The fact-finding mission shall report, through the Secretary-General of the United Nations, to the Meeting of the States Parties or the Special Meeting of the States Parties the results of its findings.

18. The Meeting of the States Parties or the Special Meeting of the States Parties shall consider all relevant information, including the report submitted by the fact-finding mission, and may request the requested State Party to take measures to address the compliance issue within a specified period of time. The requested State Party shall report on all measures taken in response to this request.

19. The Meeting of the States Parties or the Special Meeting of the States Parties may suggest to the States Parties concerned ways and means to further clarify or resolve the matter under consideration, including the initiation of appropriate procedures in conformity with international law. In circumstances where the issue at hand is determined to be due to circumstances beyond the control of the requested State Party, the Meeting of the States Parties or the Special Meeting of the States Parties may recommend appropriate measures, including the use of cooperative measures referred to in Article 6.

20. The Meeting of the States Parties or the Special Meeting of the States Parties shall make every effort to reach its decisions referred to in paragraphs 18 and 19 by consensus, otherwise by a two-thirds majority of States Parties present and voting.

Article 9

National implementation measures

Each State Party shall take all appropriate legal, administrative and other measures, including the imposition of penal sanctions, to prevent and suppress any activity prohibited to a State Party under this Convention undertaken by persons or on territory under its jurisdiction or control.

Article 10

Settlement of disputes

1. The States Parties shall consult and cooperate with each other to settle any dispute that may arise with regard to the application or the interpretation of this Convention. Each State Party may bring any such dispute before the Meeting of the States Parties.

2. The Meeting of the States Parties may contribute to the settlement of the dispute by whatever means it deems appropriate, including offering its good offices, calling upon the States Parties to a dispute to start the settlement procedure of their choice and recommending a time-limit for any agreed procedure.

3. This Article is without prejudice to the provisions of this Convention on facilitation and clarification of compliance.

Article 11

Meetings of the States Parties

1. The States Parties shall meet regularly in order to consider any matter with regard to the application or implementation of this Convention, including:

(a) The operation and status of this Convention;

(b) Matters arising from the reports submitted under the provisions of this Convention;

(c) International cooperation and assistance in accordance with Article 6;

- (d) The development of technologies to clear anti-personnel mines;
- (e) Submissions of States Parties under Article 8; and
- (f) Decisions relating to submissions of States Parties as provided for in Article 5.

2. The First Meeting of the States Parties shall be convened by the Secretary-General of the United Nations within one year after the entry into force of this Convention. The subsequent meetings shall be convened by the Secretary-General of the United Nations annually until the first Review Conference.

3. Under the conditions set out in Article 8, the Secretary-General of the United Nations shall convene a Special Meeting of the States Parties.

4. States not parties to this Convention, as well as the United Nations, other relevant international organizations or institutions, regional organizations, the International Committee of the Red Cross and relevant non-governmental organizations may be invited to attend these meetings as observers in accordance with the agreed Rules of Procedure.

Article 12

Review Conferences

1. A Review Conference shall be convened by the Secretary-General of the United Nations five years after the entry into force of this Convention. Further Review Conferences shall be convened by the Secretary-General of the United Nations if so requested by one or more States Parties, provided that the interval between Review Conferences shall in no case be less than five years. All States Parties to this Convention shall be invited to each Review Conference.

2. The purpose of the Review Conference shall be:

- (a) To review the operation and status of this Convention;
- (b) To consider the need for and the interval between further Meetings of the States Parties referred to in paragraph 2 of Article 11;
- (c) To take decisions on submissions of States Parties as provided for in Article 5; and
- (d) To adopt, if necessary, in its final report conclusions related to the implementation of this Convention.

3. States not parties to this Convention, as well as the United Nations, other relevant international organizations or institutions, regional organizations, the International Committee of the Red Cross and relevant non-governmental organizations may be invited to attend each Review Conference as observers in accordance with the agreed Rules of Procedure.

Article 13

Amendments

1. At any time after the entry into force of this Convention any State Party may propose amendments to this Convention. Any proposal for an amendment shall be communicated to the Depositary, who shall circulate it to all States Parties and shall seek their views on whether an Amendment Conference should be convened to consider the proposal. If a majority of the States Parties notify the Depositary no later than 30 days after its circulation that they support further consideration of the proposal, the Depositary shall convene an Amendment Conference to which all States Parties shall be invited.

2. States not parties to this Convention, as well as the United Nations, other relevant international organizations or institutions, regional organizations, the International Committee of the Red Cross and relevant non-governmental organizations may be invited to attend each Amendment Conference as observers in accordance with the agreed Rules of Procedure.

3. The Amendment Conference shall be held immediately following a Meeting of the States Parties or a Review Conference unless a majority of the States Parties request that it be held earlier.

4. Any amendment to this Convention shall be adopted by a majority of two thirds of the States Parties present and voting at the Amendment Conference. The Depositary shall communicate any amendment so adopted to the States Parties.

5. An amendment to this Convention shall enter into force for all States Parties to this Convention which have accepted it, upon the deposit with the Depositary of instruments of acceptance by a majority of States Parties. Thereafter it shall enter into force for any remaining State Party on the date of deposit of its instrument of acceptance.

Article 14

Costs

1. The costs of the Meetings of the States Parties, the Special Meetings of the States Parties, the Review Conferences and the Amendment Conferences shall be borne by the States Parties and States not parties to this Convention participating therein, in accordance with the United Nations scale of assessment adjusted appropriately.
2. The costs incurred by the Secretary-General of the United Nations under Articles 7 and 8 and the costs of any fact-finding mission shall be borne by the States Parties in accordance with the United Nations scale of assessment adjusted appropriately.

Article 15

Signature

This Convention, done at Oslo, Norway, on 18 September 1997, shall be open for signature at Ottawa, Canada, by all States from 3 December 1997 until 4 December 1997, and at the United Nations Headquarters in New York from 5 December 1997 until its entry into force.

Article 16

Ratification, acceptance, approval or accession

1. This Convention is subject to ratification, acceptance or approval of the Signatories.
2. It shall be open for accession by any State which has not signed the Convention.
3. The instruments of ratification, acceptance, approval or accession shall be deposited with the Depositary.

Article 17

Entry into force

1. This Convention shall enter into force on the first day of the sixth month after the month in which the 40th instrument of ratification, acceptance, approval or accession has been deposited.
2. For any State which deposits its instrument of ratification, acceptance, approval or accession after the date of the deposit of the 40th instrument of ratification, acceptance, approval or accession, this Convention shall enter into force on the first day of the sixth month after the date on which that State has deposited its instrument of ratification, acceptance, approval or accession.

Article 18

Provisional application

Any State may at the time of its ratification, acceptance, approval or accession, declare that it will apply provisionally paragraph 1 of Article 1 of this Convention pending its entry into force.

Article 19

Reservations

The Articles of this Convention shall not be subject to reservations.

Article 20

Duration and withdrawal

1. This Convention shall be of unlimited duration.
2. Each State Party shall, in exercising its national sovereignty, have the right to withdraw from this Convention. It shall give notice of such withdrawal to all other States Parties, to the Depositary and to the United Nations Security Council. Such instrument of withdrawal shall include a full explanation of the reasons motivating this withdrawal.
3. Such withdrawal shall only take effect six months after the receipt of the instrument of withdrawal by the Depositary. If, however, on the expiry of that six-month period, the withdrawing State Party is engaged in an armed conflict, the withdrawal shall not take effect before the end of the armed conflict.
4. The withdrawal of a State Party from this Convention shall not in any way affect the duty of States to continue fulfilling the obligations assumed under any relevant rules of international law.

Article 21

Depositary

The Secretary-General of the United Nations is hereby designated as the Depositary of this Convention.

Article 22

Authentic texts

The original of this Convention, of which the Arabic, Chinese, English, French, Russian and Spanish texts are equally authentic, shall be deposited with the Secretary-General of the United Nations.

Po zaznajomieniu się z powyższą konwencją, w imieniu Rzeczypospolitej Polskiej oświadczam, że:

- została ona uznana za słuszną zarówno w całości, jak i każde z postanowień w niej zawartych,
- jest przyjęta, ratyfikowana i potwierdzona, z zastrzeżeniem deklaracji odnoszącej się do artykułu 1 ustęp 1 litera c) konwencji,
- będzie niezmiennie zachowywana.

Na dowód czego wydany został akt niniejszy, opatrzony pieczęcią Rzeczypospolitej Polskiej.

Dano w Warszawie dnia 14 grudnia 2012 r.

Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej: *B. Komorowski*

L.S.

Prezes Rady Ministrów: *D. Tusk*

**Wykaz Państw–Stron Konwencji o zakazie użycia, składowania, produkcji
i przekazywania min przeciwpiechotnych oraz o ich zniszczeniu,
sporządzonej w Oslo dnia 18 września 1997 r.**

1. Islamska Republika Afganistanu
2. Republika Albanii
3. Algierska Republika Ludowo-Demokratyczna
4. Księstwo Andory
5. Republika Angoli
6. Antigua i Barbuda
7. Republika Argentyńska
8. Związek Australijski
9. Republika Austrii
10. Wspólnota Bahamów
11. Ludowa Republika Bangladeszu
12. Barbados
13. Królestwo Belgii
14. Belize
15. Benin
16. Królestwo Bhutanu
17. Republika Białorusi
18. Wielonarodowe Państwo Boliwia
19. Bośnia i Hercegowina
20. Republika Botswany
21. Federacyjna Republika Brazylii
22. Państwo Brunei Darussalam
23. Republika Bułgarii
24. Burkina Faso
25. Republika Burundi
26. Republika Chile
27. Republika Chorwacji
28. Republika Cypryjska
29. Republika Czadu
30. Czarnogóra
31. Republika Czeska
32. Królestwo Danii
33. Wspólnota Dominiki
34. Republika Dominikańska
35. Republika Dżibuti
36. Ekwador
37. Państwo Erytrea
38. Republika Estońska
39. Eswatini
40. Federalna Demokratyczna Republika Etiopii

41. Republika Fidżi
42. Republika Filipin
43. Republika Finlandii
44. Republika Francuska
45. Republika Gabońska
46. Gambia
47. Ghana
48. Republika Grecka
49. Grenada
50. Kooperacyjna Republika Gujany
51. Gwatemala
52. Republika Gwinei
53. Republika Gwinei-Bissau
54. Gwinei Równikowa
55. Republika Haiti
56. Królestwo Hiszpanii
57. Republika Hondurasu
58. Republika Indonezji
59. Republika Iraku
60. Republika Irlandii
61. Islandia
62. Jamajka
63. Japonia
64. Republika Jemeńska
65. Haszymidzkie Królestwo Jordanii
66. Królestwo Kambodża
67. Republika Kamerunu
68. Kanada
69. Państwo Katar
70. Kenia
71. Republika Kiribati
72. Republika Kolumbii
73. Związek Komorów
74. Demokratyczna Republika Konga
75. Republika Kongo
76. Kostaryka
77. Państwo Kuwejt
78. Lesotho
79. Liberia
80. Księstwo Liechtensteinu
81. Republika Litewska
82. Wielkie Księstwo Luksemburga
83. Republika Łotewska
84. Macedonia Północna
85. Madagaskar
86. Malawi
87. Malediwy

88. Malezja
89. Republika Mali
90. Republika Malta
91. Islamska Republika Mauretańska
92. Republika Mauritiusu
93. Meksykańskie Stany Zjednoczone
94. Republika Mołdawii
95. Księstwo Monako
96. Republika Mozambiku
97. Republika Namibii
98. Republika Nauru
99. Królestwo Niderlandów
100. Republika Federalna Niemiec
101. Republika Nigru
102. Federalna Republika Nigerii
103. Republika Nikaragui
104. Niue
105. Królestwo Norwegii
106. Nowa Zelandia
107. Sułtanat Omanu
108. Republika Palau
109. Palestyna
110. Republika Panamy
111. Niezależne Państwo Papui Nowej Gwinei
112. Republika Paragwaju
113. Republika Peru
114. Rzeczpospolita Polska
115. Republika Portugalska
116. Republika Południowej Afryki
117. Rumunia
118. Rwanda
119. Saint Kitts i Nevis
120. Santa Lucia
121. Saint Vincent i Grenadyny
122. Republika Salwadoru
123. Samoa
124. Republika San Marino
125. Senegal
126. Republika Serbii
127. Republika Seszeli
128. Sierra Leone
129. Republika Słowacka
130. Republika Słowenii
131. Federalna Republika Somalia
132. Demokratyczno-Socjalistyczna Republika Sri Lanki
133. Republika Sudanu
134. Republika Sudanu Południowego

135. Surinam
136. Konfederacja Szwajcarska
137. Królestwo Szwecji
138. Republika Środkowoafrykańska
139. Republika Tadżykistanu
140. Królestwo Tajlandii
141. Zjednoczona Republika Tanzanii
142. Demokratyczna Republika Timoru Wschodniego
143. Republika Togojska
144. Trinidad i Tobago
145. Republika Tunezyjska
146. Republika Turcji
147. Republika Turkmenistanu
148. Tuvalu
149. Uganda
150. Ukraina
151. Urugwaj
152. Vanuatu
153. Państwo Watykańskie
154. Boliwariańska Republika Wenezueli
155. Węgry
156. Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej
157. Republika Włoska
158. Wybrzeże Kości Słoniowej
159. Wyspy Cooka
160. Wyspy Marshalla
161. Wyspy Salomona
162. Wyspy Świętego Tomasza i Książęca
163. Republika Zambii
164. Republika Zielonego Przylądka
165. Republika Zimbabwe

Minister do spraw Unii Europejskiej

Adam Szłapka

DPUE.720.345.2025.AM(6)
Warszawa, 15 maja 2025 r.
Dot.: RM-06111-71-25 z 14.05.2025 r.

Pani Joanna Knapińska
Sekretarz Rady Ministrów

Opinia

o zgodności z prawem Unii Europejskiej wniosku w przedmiocie wypowiedzenia Konwencji o zakazie użycia, składowania, produkcji i przekazywania min przeciwpiechotnych oraz o ich zniszczeniu, sporządzonej w Oslo dnia 18 września 1997 r., wyrażona przez ministra właściwego do spraw członkostwa Rzeczypospolitej Polskiej w Unii Europejskiej

Szanowna Pani Sekretarz,

w związku z przedłożonym wnioskiem o wypowiedzenie umowy międzynarodowej pozwalam sobie wyrazić poniższą opinię.

Wypowiedzenie umowy międzynarodowej nie jest sprzeczne z prawem Unii Europejskiej.

Odnosząc się do wyjaśnień Ministra Obrony Narodowej do uwagi zgłoszonej przez Ministra do spraw Unii Europejskiej na etapie uzgodnień wniosku uprzejmie zwracam uwagę, że ewentualne powiadomienie instytucji UE o wypowiedzeniu konwencji przez Polskę należy do kompetencji ministra przedmiotowo właściwego w sprawach dotyczących Konwencji, czyli do Ministra Obrony Narodowej.

Z wyrazami szacunku

z upoważnienia

Ignacy Niemczycki
Sekretarz Stanu
/dokument podpisany elektronicznie/

Do wiadomości:

Pan Władysław Kosiniak-Kamysz
Wiceprezes Rady Ministrów
Minister Obrony Narodowej

Pan Radosław Sikorski
Minister Spraw Zagranicznych